

ГЛАВА ДЕВЯТА.

За Любовь - ш ж.

1. Любовь-та украшава чловѣческо-то сществуваніе. Кой-то ъж нѣма е сиромахъ, безславенъ и окаяненъ. А кой-то участвува отъ нежъ е богатъ, славепъ и благополученъ. Безъ нежъ чловѣкъ живѣе като пустынникъ и въ средъ самы-ты мятежи, изоставенъ отъ всякой сьжъзъ на общителныя животъ.

2. Благочувствителна-та душа е най голѣмо-то богатство. Кой-то ся лишява отъ това богатство нему всичкы-ты цвѣтія на естество-то напраздно цвѣтять, той ожеднѣва и при най студеныя изворъ.

3. Любовь-та е милостивый Ангелъ, дръво-то на живота, кое-то сама-та рѣка на вѣчнѣ-тѣ Любовь е прѣсадила отъ изгубенныя рай въ пустынь-тѣ на живота.

4. Душевы-ты дарбы на одного чловѣка колко-то сѣ по высокы, толкосъ повече има потрѣбж отъ любовь-тѣ, ако тыя дарбы не сѣ изворъ на многоброины страсти и окаянности за него и за другы-ты.

5. Колко-то е по голѣмъ духъ-тѣ, а любовь-та по малка, толкосъ и чловѣкъ е по близо до дявола; зачто-то най голѣмый духъ безъ любовь е дяволъ-тѣ.

6. Търси да почиташъ Божество-то въ любовь. Божія-та любовь лъщи отъ всякъдѣ. Небо-то и земля-та сѣ пълны отъ неговѣ-тѣ любовь; и за да осѣщаме отъ тѣжъ любовь, далъ ни е вътрѣшны-ты и вънкѣшны чувстава.

7. Божія-та любовь ны покрыва какъ-то небес-